

AUTORSKÉ PRÁVA NA HRY SÚ VYHRADENÉ. ŽIADEN TEXT NESMIE BYŤ POUŽITÝ NA ĎALŠIE ŠÍRENIE BEZ PREDCHÁDZAJÚCEHO PÍSOMNÉHO SÚHLASU AUTORA.

All right reserved.

Vynechali sme niektoré strany a v prípade, že chcete s textom pracovať a ďalej ho šíriť, ozvite sa nám, prosím mailom: tichoaspol@gmail.com. Ďakujeme za pochopenie.

F A S A D A s r.o.

/brutálna komédia s heppy endom/

O. OBRAZ

Žena na nemocničnom vozíku s odhaleným bruchom, po ktorom si prechádza ultrazvukovým prístrojom. Za ňou sa na stenu premieta obraz ľudského plodu, ktorý akoby sa vznášal a otáčal vo vzduchoprázdne. Po chvíli si pri jednom natočení uvedomíme, že plod má tvár dospelého muža.

V ďalšej časti javiska slabé svetlo odhalí ženskú postavu vo väzenskom mundúre, visiacu na zviazaných plachtách, alebo na šnúrkach od topánok.

Obidva obrazy po chvíli zmiznú.

1.OBRAZ /Bol tu?/

Izba. Vchádza muž. Izba je zariadená veľmi stroho a jednoducho, pár porozkladaných vecí akoby bolo stále pripravených na to, že sa budú musieť kedykoľvek sťahovať.

V prítomí izby, ktorú osvetľuje len svetlo prichádzajúce z dverí, ktorými vošiel muž a do ktorej odkiaľsi preniká ruch reštaurácie, sedí na rozostlanej posteli žena v, ruky má pred sebou, z rán na nich jej vyteká krv.

Muž rozsvieti svetlo, teraz vidíme, že je oblečený v rozopnutej uniforme železničnej polície. Prikróčí k žene, chytá ju za ruky, chvíľu sa rozhliada. Zoberie kuchynské utierky a začne jej nimi ruky omotávať. Koná trochu nemotorne, ale bez náznakov paniky, evidentne je to situácia, ktorá ho ničím neprekvapila a nie je pre neho nová. Obalí jej ruky, trochu ich nadvihne, chvíľu len tak mlčky sedia.

Muž: Bol tu?

Ona: /neodpovedá/

Muž: /odbalí jednu z rúk, akoby kontroloval, či ešte krváca/ Načo je toto dobré?

Ona: /pozerá na neho, neodpovedá/

Muž: Vyzerá to strašne. Takéto si to ešte nemala.

Ona: /pozerá na neho, unavene sa usmeje/

Muž: Mám hádať?

Ona: /pozerá na neho, pokrčí ramenami/

Muž: Vieš dobre, že ja na tieto hry moc nie som...

Ona: /pozerá na neho, mlčí/

Muž: Tak dobre... čo ja viem... sklo?

Ona: /zavrtí hlavou/

Muž: /namáča handru, opatrne berie jej ruky a utiera jej zápästia/

Ja viem... sklo bolo minule... hovorím ti, že na toto mám slabú fantáziu...

Ona: /usmeje sa, vzápätí zasyčí od bolesti, privrie oči, ruky drží statočne pred sebou/

Muž: Nôž asi nie, čo? To by ti pripadalo banálne...

Ona: /znovu sa unavene usmeje, položí si hlavu na jeho rameno/

Muž: Fakt neviem... vzdávam sa... vyzerá to akoby si sa hrala s otváračom na konzervy...

Ona: /zodvihne hlavu z jeho pleca, usmeje sa, viditeľne ožije/

Muž: /znovu balí jej zápästia do kuchynskej utierky, zarazí sa/ Čo?!

Ona: Vrchnák z plechovky...

Muž: Zbláznila si sa?

Ona: Čo je na tom zvláštne?

Muž: Čo je to za otázku?! Počula si už o niekom, kto si reže zápästia vrchnákom z plechovky?

Ona: V Afrike tak odrezávajú mladým ženám klitoris...

Muž: Nie sme v Afrike!

Ona: Hm.

Chvíľu len tak mlčky sedia, on jej nežne hladí obviazané zápästia..

*Ona: /natiehne ruku a dotkne sa náplasti, ktorou má prelepené obočie/
A ty?*

Muž: /odtiahne hlavu z dosahu jej ruky/ Pýtal som sa prvý.

Ona: Už som ti odpovedala...vrchnák z plechovky...

Muž: Pýtal som sa či tu bol!

Ona: /chvíľu nereaguje, potom prikývne/

Muž: Spala si s ním?

Ona: Teraz som ja na rade.

Muž: Dobre... čo chceš vedieť?

Ona: /znovu sa dotkne náplasti na jeho obočí/ Čo sa ti stalo...

Muž: Nič zvláštne... malý incident v staničnom bufete...

Ona: /unavene, ale milo sa rozosmeje/ Niekomu sa neušla údená makrela?

Muž: Prestaň...

Ona: Prepáč...

Muž: Nechce sa mi o tom hovoriť.

Ona: Ale s tou uniformou to vyzerá dobre...

Muž: Bavíš sa?

Ona: Tak mužne...

Muž: /pustí jej ruky, trochu sa odtiahne/ Na toto si ma sem volala?

Ona: Nevolala som ťa....

Muž: Nie? Tak potom som si zrejme búchal na stenu sám... /vstáva, akoby sa zberal na odchod/

Ona: Iba som skúšala či si už doma...

Muž: Prosím ťa aspoň neklam! Neklam, keď to nevieš! Počula si ma prichádzať! Ani som sa nestihol prezliecť!

Ona: Niečo si nahováraš...

Muž: Ja? /chytí ju surovo za zápästia a otrča jej ich pred tvár/
Pozri sa na toto! Čo bude keď raz zabúchaš a ja neprídem?!

Ona: /vytrhne ruky z jeho zovretia a zasyčí od bolesti/ Lenže ty si prišiel!

Muž: Veď práve! To je to, čo na tom najviac nenávidím!

Ona: Čo prosím ťa?

Muž: To, že s tým počítaš!

Ona: No tak s tým počítam! Je to také nepochopiteľné?!

Muž: Prepáč... iba som chcel vedieť, či tu bol...

Ona: A ja som chcela vedieť, čo sa ti stalo...

Muž: /priloží jej prst na ústa/ Dobre... dobre... už o tom nehovorme...

Ona: /prikývne/

Muž: Skurvená práca... /usmeje sa na ňu/

Ona: Skurvený podnájom... /usmeje sa na neho/

Muž: /hladí jej zápästia, opatrne pozerá pod utierku, ktorou ich má obviazané/
Už ti to nekrváca...

Ona: To je dobre, nie?.

Muž: /neodpovedá/

2.OBRAZ /Ruky ako on/

Veľký masážny stôl, na ktorom leží nahá žena v stredných rokoch. Leží na bruchu, cez zadok má prehodenú bielu plachtu. Na nej sedí oveľa mladšia žena /Saša/, ktorá ma pre zmenu bielu plachtu omotanú okolo tela a masíruje jej chrbát.

V zaujímavých črtách tváre mladej ženy, ako aj v jemne zvláštnej farbe jej pokožky sa dá vytušiť, že je to zrejme cudzinka.

Žena má pri hlave na masážnom stole položenú kabelku, do ktorej z času na čas siaha a vyťahuje raz peniaze, raz mobil, raz fotografie a podobne, na stolíku pri masážnom stole má položenú fľašu, z ktorej si občas naleje alkohol.

Žena: */vzdychá/ Dobre... to je ono... máš jemné ruky... to je dobre... to je dobre... pokračuj... len pokračuj... počkaj... /siaha si na chrbát, ukazuje Saši/... tuto niekde... tuto... áno tuto... tuto je to miesto... tuto pritlač... áno tak... to je ono... ty mi rozumieš... nemysli si, že to neviem oceniť...*

Siaha do kabelky, ktorú má položenú pri hlave, vyťahuje peniaze a podáva ich mladej žene. Saša zoberie peniaze, strčí si ich za okraj plachty, ktorú má opásanú okolo tela a ešte intenzívnejšie pokračuje v masírovaní. Žena reve od rozkoše.

Žena: *Robíš to dobre... rozumieš mi? Nemusíš nič vravieť, ja viem, že tomuto rozumieš... aj keď... je to iné... je to iné ako... jeho ruky boli mocnejšie... ak si dobre pamätám... boli mocnejšie... bolo to zvláštne... masíroval mi chrbát tými svojimi mocnými rukami, až mi praskali kosti, ale cítila som sa v nich bezpečne... počkaj... ukážem ti fotografiu... ani neviem prečo, ale... ešte stále nosím pri sebe jeho fotografiu...*

Chvíľu sa hrabe v kabelke, potom ju v zlosti vysype pred seba na masážny stôl, prehrabáva sa vo veciach, nájde fotografiu, podá ju poza chrbát Saši, ktorá ne nej sedí, tá zoberie fotku a so záujmom si ju obzerá. Žena si zatiaľ naleje a pije.

Po chvíli Žena natiahne ruku dozadu a naznačí Saši, aby pokračovala.. Tá sa strhne, položí fotografiu vedľa ženinej hlavy, stále na ňu pozerá, pritom znovu masíruje ženin chrbát.

Žena: *Neviem prečo ju nosím ešte stále pri sebe... /popíja, zrazu sa začne smiať/... možno počítam s tým, že keď raz nájdem odvahu zaplatiť nájomného vraha... aby som bola pripravená... rozumieš? /smeje sa, zrazu zväžnie/... fuj, už sa aj sama desím toho, čo zo mňa zostalo... ježiš to je dobré... pokračuj... prosím ťa, len pokračuj...*

Žena sa nadvihne, trochu sa pootočí a pozrie na Sašu. Tá zodvihne fotografiu položenú vedľa Ženinej hlavy, podáva jej ju. Žena ju s úškrnkom zoberie a strčí do kabelky.

Žena: *Nemusíš nič hovoriť... hlavne, že mi rozumieš. Jazyk sa naučíš... mne je jedno odkiaľ si... na tom nezáleží... omnoho dôležitejšie je naučiť sa chápať význam slov. Mala by si si zapisovať slová. Musíš sa jednoducho naučiť chápať význam slov. Čo napríklad tam u vás znamená slovo sama?*

Žena sa znovu otočí, chytí Saši ruku, ktorou ju masíruje, tá sa zastaví a nechápavo na ňu pozerá.

Žena: Nie ako sa to povie... to vie každý idiot... ale čo to znamená! Chápeš? Alebo bolesť... to je zvláštne slovo... bolesť...

Žena znovu pootočí hlavu, stále drží Sašu za ruku, pritlačí si ju na chrbát.

Žena: Trochu pritlač... takto... to je ono... neboj sa, pritlač!

Žena kričí a pritláča si Sašine ruky na chrbát.

Žena: Viac! To je ono! Neboj sa, len pritlač!!! Ešte!!! Ešte viac!!! To je ono!!! Au!!! To je ono!!! Dost'!!! Už prestaň!!! Dost'!!!

Žena sa strhne, otočí sa a skoro pri tom zhodí Sašu zo stola.

Žena: Vidíš, to je práve ono. Jedna vec je čo poviem a druhá, čo vlastne chcem. To by si sa mala naučiť... mala by si si to zapisovať. Keď poviem, že chcem precítiť bolesť, myslím tým niečo, čo chcem mať pod kontrolou, rozumieš? Je to ako umenie vypnúť včas šporák pod vriacou vodou. Voda ešte nevríe, ale ty ovládaš to zvláštne umenie vypnúť šporák včas, tak aby voda po chvíli celkom prirodzene prešla varom a celý ten vrchol snaženia... ten vzácny stav pomaly doznieval... rozumieš mi?

Saša na ňu pozerá v rozpakoch, Žena sa začne hrabať vo veciach, ktoré vysypala z kabelky na masážny stôl. Vytiahne ďalšie bankovky a podá ich Saši. Tá si ich opäť zastrčí za okraj plachty, ktorou je opásaná.

Žena: Nevadí, naučíš sa. Spolu sa to naučíme. Aspoň raz by som to chcela prežiť... s niekým... ešte aspoň raz by som to chcela zažiť... s niekým... rozumieš mi? Dosiahnuť spoločne stav a tešiť sa z jeho doznievania...

Žena sa posadí oproti Saši, ktorá kľučí oproti nej, chytí ju za ruku.

Žena: Zavri oči.

Saša na ňu nechápavo pozerá, Žena jej voľnou rukou zatlačí oči, druhou zodvihne Sašinu ruku k svojej tvári, hladí sa ňou.

Žena: Tak.... dobre... Vidíš... toto je moja tvár... Toto... Nie to na čo si sa pozerala pred chvíľou. Čo povieš teraz? Je stará? Pripadá ti stará?

Mladá žena natiahne k žene aj druhú ruku a nežne ju hladí po tvári.

Žena: Máš ruky celkom ako on... vlastne... teraz si uvedomujem... mal celkom jemné ženské ruky... celý bol taký... už sa rozepamätávam... teraz jemne... tak ... to je dobre... to je dobre...

Žena priviera oči. Mladá žena sa k nej po chvíli pomaly nahne a obidve spočinú v dlhom bozku.

3. OBRAZ /obraz zložený z piatich častí/

Dva pomerne podobné nájomné byty, oddelené tenkou priečkou. Jeden tvorí izba z prvého obrazu, v ktorej vidíme majiteľa reštaurácie pod bytmi a zároveň nájomcu bytov /Podnikateľ/ a Čašníčku /Ona z prvého obrazu/. V druhej, veľmi podobnej stojí Muž v uniforme železničnej polície z prvého obrazu.

3/1 - Muž v uniforme pred kamerou a bezdomovec

Muž v uniforme prichádza k stolu, na ktorom je položená kamera. Zapne ju, obraz z kamery sa premieta na zadnú stenu izby. Sadne si, pozerá do kamery.

cbb

Muž sa nahne do obrazu a vypne kameru. Obraz premietaný na stenu sa preruší. Tma.

3/2 Podnikavý majiteľ a Ona

Tma v časti kde sa prechádza Muž v uniforme, svetlo v druhej časti, kde Podnikateľ vstáva z postele na ktorej leží Ona, naťahuje si nohavice, uťahuje si uzol na kravate, chystá sa na odchod. Ona sa otáča chrbtom a prikrýva sa dekou.

Podnikateľ: Si spokojná?

Ona: Čo keby sme dnes vynechali konverzáciu?

Podnikateľ: O čom to hovoríš? Iba sa pýtam, či spokojná. To predsa nemá s konverzáciou nič spoločné.

Ona: Znie to ako z príručky. Nezabudnite sa partnerky spýtať, či sa jej to páčilo.

Podnikateľ: Počkaj... nerozumieme si! Nepýtam sa ťa, či sa ti to páčilo... pýtam sa či si spokojná! Sama so sebou! Pýtam sa, kurva, či si spokojná sama so sebou!

Ona: Nejde tu skôr o to, aby si bol spokojný ty?!

Podnikateľ: Veď práve! Práve preto sa pýtam! Si spokojná?! Pretože pokiaľ ide o mňa, nehnevaj sa, ale akosi by som čakal viac! Za všetko, čo pre teba robím... by som si kurva zaslúžil...

Ona: Čo viac ti mám dať?!

Podnikateľ: V prvom rade by som privítal, keby si pri tom aspoň bola!

Ona: A kde asi tak podľa teba som? Ležím tu poslušne s rozťahnutými nohami a som tu tak, že tu už viac ani nemôžem byť! Čo ešte chceš?

Podnikateľ: Ty vieš veľmi dobre o čom hovorím! Uvedomuješ si vôbec ako ma tým ponižuješ?

Ona: */demonštratívne sa smeje/* Prepáč, to mi uniklo! Nechceš mi o tom povedať viac?!

Podnikateľ: Čo keby si to aspoň raz skúsila brať inak, ako len tak, že si odpracuješ ďalší nájom?!

Ona: Ale veď práve o tom to je! Alebo nie?!

Podnikateľ: Sama dobre vieš, že to nie je pravda!

Ona: Ale je! Je to pravda! Je to tá najskurvejšia, najposranejšia, najidiotskejšia pravda, akú si len dokážeš predstaviť!

Podnikateľ: Nie, nie, nie! Na toto ti už nenaletím... ja predsa viem, že ma len provokuješ...
/ide k nej, hladí ju, ona odvráti hlavu, on jej ju nasilu otočí späť, znovu ju hladí/
...hovoríš to len preto, že ma... zase ma chceš vytočiť... nie je to tak? Hovoríš to, pretože vieš, ako mi na tebe...

Ona: Hovorím to preto, lebo to tak je! Skús už raz konečne pochopiť, že...

Podnikateľ si ju snaží majetnícky pritiahnuť k sebe, smeje sa pritom násilným demonštratívnym smiechom, akoby sám sebe dokazoval, že má všetko pod kontrolou.

Ona: Prosím ťa prestaň!

Podnikateľ: Nenechaj sa vyrušovať... len pokračuj...

Ona: Nechaj ma... prosím ťa prestaň!

Podnikateľ: Nie, len pokračuj... čo také by som mal pochopiť?

Ona: Nič! Všetko je to absolútne na hovno! */on ju stále drží, pokúsi sa ju pobožkať, ona ho odsoti/* Hovorím ti prestaň!

Podnikateľ: Ako mám niečo pochopiť, keď mi to nechceš povedať?

Ona: Daj mi pokoj! Mám odrobené!

Podnikateľ sa roztrasie, udrie ju do tváre, zlostne do niečoho kopne, nervózne sa prechádza po izbe. Ona leží schúlená na posteli. Po chvíli prichádza k nej, nakloní sa nad ňu.

Podnikateľ: Prosil som ťa... Vravnel som ti... kurva prečo to robíš? Koľkokrát... koľkokrát som ťa varoval, že... nesmieš mi také veci hovoriť! Už nikdy! Rozumieš?! Toto mi už nikdy nesmieš povedať! Dobre? Sľúb mi to... sľúb mi, že...

Ona: */leží na chrbte, ruku má prehodenú cez tvár, akoby sa snažila zakrývať slzy/*
Prosím ťa, nechaj ma...

Podnikateľ: /strháva z nej deku/ Prečo mi to robíš? Čo? Vieš dobre, že... /hladí ju, bozkáva, znovu si povoľuje uzol na kravate, ona sa síce bráni, ale je to len taký zúfalý pokus, odtláča ho, kope, ale jej odpor je čoraz slabší, nie preto, že by sa s tým zmierila, ale akoby už nevládala/... vieš dobre, že keby si chcela...

Podnikateľ sa na ňu vrhá, znovu si sťahuje nohavice a s postupne slabnúcimi známkami jej odporu ju znásilňuje.

3/3 Muž v uniforme pred kamerou a makrela

Ešte do znásilňovacej scény znie hlas Muža v uniforme, scéna obrazu znásilňovania sa postupne zatmie a svetlo sa zasvieti vo vedľajšej izbe, kde znovu sedí Muž v uniforme pred kamerou.

Muž: ...dnes prišli znovu... pozoroval som ich z okna a čakal, kedy sa muž objaví na stanici, aby som... chcel som mu dovoliť, aby sa u nás umyl... dokonca som mal pre neho pripravené peniaze... nebolo to veľa, ale... muž už nevstal... čo som mal robiť? Zavolať som záchranku... ale tí po chvíli odišli... už sa mu nedalo pomôcť... možno je to tak lepšie... pre neho... možno je to pre neho aj lepšie... Rozmýšľal som o tom v staničnom bufete a jedol údenú makrelu... neviem... možno to priťahujem, ale zrazu tam vtrhla skupinka mladíkov s plastovými hračkárskymi samopalmi a začali z nich malými žltými projektilmi strieľať na počerného mladíka, ktorý sa v rohu pri okne rozprával s pekným mladým dievčaťom s komicky veľkým batohom na chrbte a pokojne pri tom pojedal párky s horčicou... banálna situácia... projektily sa mu zachytávali v hustých čiernych vlasoch... vravel som si, že... ale on... on sa tváril, že to nevidí... dievča na nich začalo niečo vrieskať, ale on... stalo sa niečo, čo som už vôbec nemohol pochopiť... on... tíšil tú dievčinu a tváril sa, že to nevidí... to bolo zvláštne... niečo jej hovoril a... neviem čo... ale potom... potom jeden z nich prišiel ku mne... udrel ma tou plastovou hračkárskou zbraňou do tváre... chcel som mu vysvetliť, že... ale nedalo sa... nemôžem tomu uveriť... prišiel ku mne a bez toho, aby sa so mnou o tom porozprával ma tým hračkárskym samopalom udrel do tváre...

3/4 Podnikavý majiteľ, Ona a vedľajšia izba

Svetlo v izbe, kde Podnikateľ opäť vstáva z postele, vyzerá to podobne ako v predchádzajúcej scéne, opäť si natáhuje nohavice, uťahuje si uzol na kravate a navlieka sako, Ona sa otáča chrbtom, balí sa do deky.

Podnikateľ: Záleží mi na tebe... vieš to?

Ona leží, neodpovedá.

Podnikateľ: Len by som privítal, keby si mi aspoň dala najavo, že...

Ona sa začne obliekať.

Podnikateľ: Človek predsa potrebuje cítiť, že... /zarazí sa, pozerá na Čašníčku, ktorá si ho nevšíma, je akoby duchom neprítomná/...nechám ti tu aspoň nejaké peniaze...

Podnikateľ hľadá peňaženku, vyberie z nej zväzok bankoviek, položí ich na nočný stolík, chystá sa odísť.

Ona: Chcela by som tu vymaľovať...

Podnikateľ: Čo je to za nezmysel? Pred nedávnom som rekonštruoval celý dom... aj s reštauráciou...

Ona: Chcela by som iné farby... svoje ... chcela by som... iba tu... chcela by som aby tu boli iné farby...

Podnikateľ: /vráti sa k nej, nakloní sa nad ňu, akoby ju chcel pobožkať na rozlúčku/ Dobre... niekoho ti tu pošlem...

Ona: /nechá sa pobožkať, nijako však nereaguje, ani na neho nepozrie/ Chcem sama... nechcem, aby si mi niekoho posielal... chcem to urobiť sama...

Podnikateľ: Dobre... sľubujem ti, že sa o tom porozprávame...

Ona: O čom sa chceš rozprávať?

Podnikateľ: Neviem, mohla by si sa so mnou poradiť... napríklad...

Ona: Práve sa s tebou radím!

Podnikateľ: Nie, neradiš!

Ona: Nie?! Tak ja už neviem...

Podnikateľ: Neradiš sa! Žiadaš povolenie!

Ona: No a? Aký je v tom rozdiel?

Podnikateľ: Kurva, prečo máš stále pocit, že zo mňa môžeš robiť idiota?! Vieš veľmi dobre, aký je v tom rozdiel!

Podnikateľ vykročí rázne ku dverám.

Ona: /zrazu to z nej vyhrkne, akoby sa zľakla toho, že premešká to hlavné, to kvôli čomu s ním celý rozhovor vlastne vedie/
Tak aspoň ten byt vedľa...

Podnikateľ: /zastaví sa, podíde pár krokov naspäť k žene/ Čo je s ním?

Ona: Je stále prázdny...

Podnikateľ: No... to je... a?

Ona: Myslela som...

Podnikateľ: Áno?

Ona: O niekom by som vedela...

Podnikateľ: Zaujímavé... pokračuj...

Ona: Nie je na tom nič zaujímavé... ja iba... viem o jednom človeku, ktorý by niečo také potreboval...

Podnikateľ: No a?

Ona: Povedala som mu... /zarazí sa/

Podnikateľ: Ja ťa počúvam...

Ona: Toto je fakt na posranie...

Podnikateľ: Prečo mi to nechceš povedať?

Ona: Neviem... nechajme to...

Podnikateľ: Do riti, nie som idiot! Viem si domyslieť, čo si mu asi povedala! Iba nechápem, prečo to máš taký problém povedať mne!

Ona: Povedala som mu, že sa spýtam!

Podnikateľ: Výborne! Tak sa pýtaj!

Ona: /neovládne sa, zvrieskne/ A čo asi tak robím?!

Podnikateľ: /vyskočí, surovo ju zdrapí a začne ňou triasť/

Neviem! Fakt neviem! Neviem, čo robíš, ale viem, že je to už d'aleko za hranicou toho, čo som ochotný znášať! Ak niečo chceš tak to kurva povedz bez toho, aby si mi dávala najavo ako mnou za to pohrdaš!

Ona: /zakrýva si rukami hlavu/ Dobre.. dobre... prepáč... tak som to nemyslela... môžeš ma prosím ťa pustiť?

Podnikateľ ju pustí, usmeje sa na ňu, chytí jej hlavu do dlaní, pobožká ju na ústa.

Podnikateľ: Vieš predsa...

Ona: Áno, viem...

Podnikateľ: Tak teda...

Ona: Tak teda... chcela by som... /zápasí s tým, akoby jej to čo má povedať, uviazlo niekde v krku/

Podnikateľ: Áno...

Ona: Chcela by som sa spýtať... či by si nemohol...

Podnikateľ: Či by som nemohol čo?

Ona: /po tvári jej stekajú slzy, oprie sa chrbtom o rám postele, zapaluje si cigaretu/
Nemôžem...

Podnikateľ: To je škoda... /nahne sa nad ňu, kravatou jej utiera slzy/... zdalo sa mi, že ti na tom záleží...

Ona: /neodpovedá, pozerá pred seba/

Podnikateľ: Ako veľmi? Ukáž...

Ona: Čo?!

Podnikateľ: Ako veľmi... ukáž ako veľmi ti na tom záleží...

Ona: /mlčí, pozerá pred seba/

Podnikateľ: Nemusíš prosiť...

Ona mlčí, Podnikateľ si k nej klakne, znovu sa nad ňu nahne.

Podnikateľ: Nechcem aby si prosila... stačí, keď povieš, že to chceš... že proste chceš, aby som to pre teba urobil...

Ona: /poťahuje z cigarety, pozerá nabok, vyfukuje dym, po tvári jej stekajú slzy/

Podnikateľ: Tak teda...

Ona: /po dlhom tichu, sotva počuteľne, akoby len pre seba/ Chcem to...

Podnikateľ: Musíš hovoriť hlasnejšie, ja ťa nepočujem...

Ona: Daj mi pokoj... nič som nepovedala!

Podnikateľ: Nemusíš kričať... iba to chcem počuť... chcem aby si mi to povedala...

Ona: /potiahne si z cigarety, stále pozerá kamsi nabok/ Chcem to...

Podnikateľ: Prepáč, ale to neznelo moc presvedčivo...

Ona: /rovnať/ Chcem to....

Podnikateľ: Vieš čo sa mi zdá? Že táto tvoja tvrdohlavosť...

Ona: /skáče mu do reči, akoby to nechcela počúvať, zároveň to ale stále hovorí tým istým, akoby nezúčastneným tónom/ Chcem to...

Podnikateľ: ...že to je práve to... čo ma...

Ona: /kričí/ Chcem to... chcem to... je to takto dobre?!

Podnikateľ: /zasmeje sa, pretože Čašníčka svojim správaním potvrdzuje to, čo sa chystá povedať/

Ona: Chcem to! Chcem to!

Podnikateľ: ... čo ma na tebe tak fascinuje...

Ona: Asi budem vracat'...

Podnikateľ: Dobre... tak vieš čo? Ja to teda urobím...

On mlčí, natáhuje sa cez neho k stolíku, aby mohla zahasit' cigaretu.

Podnikateľ: Nič mi na to nepovieš?

Ona zahasí cigaretu, ľahne si.

Podnikateľ: Stačí keď mi dáš najavo, že vieš, že to urobím len kvôli tebe...

Podnikateľ si oblečený ľahne k nej, túli sa k nej, hlavu si položí na jej rameno. Ona leží nehybne na chrbte, pozerá do stropu, keď jej Podnikateľ naznačí, aby ho objala jednou rukou okolo pliec, urobí to.

Podnikateľ: Takže... aký som?

*Ona neodpovedá, natočí hlavu smerom k stene vedľajšej izby, cez ktorú akoby zrazu presvitá svetlo, ktoré v nej niekto zasvieti.
Tma.*

3/5 Muž v uniforme pre kamerou a mačka na horúcej rozpálenej koľajnici

Muž v uniforme zo začiatku sedí pred kamerou a jeho obraz sa verne premieta na stenu za ním, v jednej chvíli sa ale zodvihne a odíde, premietaný obraz sa nepremení. Muž z obrazu rozpráva ďalej...

Muž: Dnes som pomohol do vlaku starej nevládnej žene, ktorá s taškami nedosiahla na schodík rýchliku. Myslel som, že ju ešte dlho budem vidieť v odchádzajúcom okne vagónu, ako sa za mnou vďačne pozerá, ale ona už hľadala miesto, kde by si mohla sadnúť... potom som videl, ako dvaja školáci pália pri koľajniciach mačku poliatu nejakým svinstvom... prečo vlastne? Prečo mám pocit, že zrazu ničomu nerozumiem? Ja viem... ty v tom máš určite jasno... ty by si mi to určite vedela vysvetliť... */postupne sa čoraz viac približuje ku kamere, takže je postupne vidieť jeho extrémny detail/* ...viem si predstaviť ako sa tváriš... veď sa len potvrdzuje to, čo si mi vždy vravela... že som bez teba... neorganizuješ to všetko náhodou ty?! Aby si mi dokázala, že som bez teba... čo?! Ty by si toho bola schopná... Čo bude ďalej? Niekto si predo mnou ľahne na koľajnice? Alebo si strčí nálož do zadku a vyhodí sa do vzduchu?

Muž v obraze sa postaví, podíde smerom ku kamere, vypne ju, obraz sa preruší.

4.OBRAZ /Zostaneš na noc?/

Izba z prvého obrazu. Ona a Muž v uniforme, tak ako sme ich v prvom obraze zanechali. Ona má opäť zápästia previazané obväzmi, Muž sedí vedľa nej na posteli a obzerá si jej zápästia, z ktorých dáva dolu utierky.

Muž: Už ti to nekrváca...

Ona: Hm...

Muž: To je dobre...

Ona: */prechádza mu prstami po zalepenom obočí/* Bolí to?

Muž: Dá sa to vydržať...

Ona: To je dobre, že si tu so mnou...

Muž: Bil ťa?

Ona: Zostaneš na noc?

13 STRANA VYŇATÁ

Ona: Môžem si vyskúšať uniformu?

Muž: Keď chceš...

Ona zhodí zo seba šaty, vyzlečie z neho uniformu a navlečie si ju na polonahé telo. Obzerá si samu seba, tancuje pred ním, miestami sa tvári, že pred ním robí striptíz, raz zmyselne odhaľuje rameno, potom zase hrud', potom zas hanblivo klopi zrak a celá sa do uniformy zahalí.

Ona: Pristane mi?

Muž: Asi by som mal niečo urobiť.

Ona: To by si mal...

Muž vstane, podíde k vypínaču a zhasne.

Ona: Ideš na to dobre...

Muž otvorí dvere, pruh svetla z chodby čiastočne osvetľuje jeho siluetu a čiastočne ju, ako si pomaly spúšťa uniformu po holých ramenách.

Muž: Dobrú noc...

Ona: Zabudol si si uniformu... Ráno ju budeš potrebovať...

Muž: Prepáč... ja... naozaj ti pristane...

Ona: Vyžehlím ti ju a zavesím ti ju na kľučku...

Muž: Si zlatá...

Ona: Ja viem...

Muž: Dá sa to pochopiť?

Ona: To je v poriadku...

Muž: Zajtra sa uvidíme...

Ona: Možno..

Muž: Dobrú noc...

Ona neodpovedá, iba mu neisto zakýva na pozdrav, zdá sa akoby zrazu bola duchom niekde úplne inde. Muž za sebou zavrie dvere, tma.

5.OBRAZ /Je to taká chúlostivá záležitosť/

Prostredie reštaurácie, ruch, aký sme počuli doliehať do izby v 1. obraze. Za stolom sedí Žena z masážneho stola, manželka muža v uniforme a dievča, ktoré ju masírovalo, cudzinka Saša. Rozsvieti sa svetlo a vpadneme do Ženinho monológu, ktorý Saša poslušne počúva.

Žena: ...nikdy predtým som to tak nevnímala... nikdy predtým som si to neuvedomovala... snažila som sa vybudovať a riadiť tú firmu ako rodinný podnik... dokonca som na to mala tím poradcov... banda idiotov to bola... robili firemné posedenia... oháňali sa slovami... asertivita, timbiling, interná komunikácia, neviem aká komunikácia, samé hovno, hovno a ešte raz hovno! O človeku to v skutočnosti nič nevy povedalo... som sprostá, ja viem, ešte že mi nerozumieš... raz do roka sa tí spodní na firemnom večierku stávali tými vrchnými a naopak... aj to mi poradili... nikomu to nepripadalo vtipné, ale tvárilí sme sa, že je to ohromná zábava...neviem či mi rozumieš... viem, že nerozumieš slovám... ide len o to, či cítiš tú naliehavosť s akou to hovorím... a teraz ich vidím okolo seba ako čakajú na vhodnú príležitosť, aby sa na mňa mohli vrhnúť... ale to je jeho robota... akoby im tým čo urobil rovno povedal... čo s ňou? Ako môže udržať firmu, keď si nedokáže doma udržať jedného idiota? Dáš si niečo? Tam u vás asi ženy nepijú, čo? Ale nemôžem piť sama, nevyzeralo by to dobre... Napijeme sa na to, že si tu so mnou, lebo bez teba by som tu už asi nebola... ty nevieš aké to je, keď teraz vojdem do miestnosti a oni sa o niečom rozprávajú, nikdy predtým ma to nezaujímalo... predtým som ich vždy umlčala svojim rúznym príchodom... teraz však dlho stojím pred dverami a zbieram odvalu... áno dobre počuješ, aj keď nerozumieš... zbieram odvalu, aby som vstúpila... potom stlačím tú prekliatu kľučku a snažím sa, aby bol môj krok rovnako rúzný ako predtým, ale cítim ako ma to stojí čoraz viac námahy, cítim všetky tie pohľady a zdá sa mi, že každým krokom iba potvrdzujem to o čo sa pred chvíľou rozprávali... hodia si to do počítača a hneď vidia... panebože treba niečo robiť! Tá žena vykazuje všetky znaky straty schopnosti riadiť firmu! Máme tu na to tabuľky a tá žena sa šplhá ku kritickým hodnotám! Je niekoľko možností ako sa postupuje v takýchto prípadoch... čo takto rovno ju zastrelíť!? Pomerne jednoduché, ale efektívne riešenie... čo? Má niekto iný návrh? Všetko sa mi zrazu zdá nepriateľské... asi preto toľko rozprávam... tamti by povedali, že komunikujem... ja viem, možno to bolo všetko nepriateľské aj predtým, iba som nemala dôvod si to uvedomovať... je to možné... idiot, ktorý obsluhuje výťah, recepčný na vrátnici, dokonca môj šofér, akoby zrazu ich úslužnosť nevychádzala z toho, že im dávam prácu... akoby sa mi tou prehnanou úslužnosťou vysmievali, akoby mi tým falošným úsmevom dávali najavo, že už to dlho nepotrúvá... že ... do riti... to je hnusný svet... ešte šťastie, že ty... keď ty riadiš auto... cítim sa bezpečne... rozumieš? Rozumieš, čo teraz pre mňa znamenáš?

Saša pozerá na Ženu oddaným pohľadom, zo všetkých síl sa snaží Ženu výrazom tváre presvedčiť, že ju chápe.

Kdesi v pozadí sa zjaví Muž v uniforme, Žena ho zbadá, strhne sa, intuitívne od seba odstrčí pohár s vínom, upravuje sa.

Žena: To je on! Ako vyzerám? Vyzerám dobre? Nesmiem dať na sebe poznať, že... toto si napíšete drahá Saša... to sa u nás často používa... to mám z tých školení... neuveriteľné ako tým svinstvom človek rýchlo nasiakne... nesmiem dať na sebe poznať, že... že čo? Že sa mi trasú kolená ako pri prvom rande? Že ak sa rýchlo niečoho nenapijem...
/zhrabne pohár zo stola a vypije ho/

K stolu pristúpi Muž v uniforme, chvíľu stojí v rozpakoch, pozerá na Sašu.

Muž: Prepáč, trochu meškám... môžeme to vybaviť čo najrýchlejšie? Nemám totiž moc...

Žena: /*rázne ho preruší*/ To je Saša, ak dovoľíš!

Muž: Áno, prepáčte, teší ma... /*podáva jej ruku, ona najskôr nechápe o čo sa jedná, potom pochopí, vstane a podá mu ruku*/ Je odtiaľto? Lebo ako sa zdá...

Žena: Nie! Je cudzinka! Prečo sa pýtaš? Dal si sa k Hiterjugen, alebo čo?

Muž: Je to úžasné ako si stále rozumieme, nie? Toto si si chcela potvrdiť?

Žena: Priviezla ma sem...

Muž: Veď to je v poriadku, len som si myslel, že chceš riešiť záležitosti, ktoré sa týkajú iba nás dvoch!

Žena: Je to moja spoločníčka, do riti! Lenže to ťa asi nezaujíma... pretože teba vždy programovo nezaujímalí ľudia, s ktorými si rozumiem...

Muž: Dobré... tak teda... čo keby zatiaľ preparkovala auto?

Žena: Nemáme pred sebou tajnosti. Okrem toho nerozumie ani slovo.

Muž: Kúpila si si domáce zvieratko?

Žena: Žiarliš?

Muž: Už ovláda aj nejaké povely?

Žena: Do riti, čo keby si sa odosobnil? Aj keď sme stále manželia... sme predsa od seba už dosť dlho na to, aby sme sa rozprávali ako dvaja normálni ľudia, nie?

Muž: Prepáč, neovládol som sa... celou cestou sem si hovorím, že sa nesmiem dať vyprovokovať... a nakoniec sa aj tak správam ako idiot.

Žena: Mám sa tváriť, že je to pre mňa novinka?

Muž: /*trhne s ním, akoby chcel vstať a rozkričať sa, potom to ale rýchlo rozdýcha, tvári sa, že poslednú jedovatú poznámku nepočul, snaží sa preniesť pozornosť na Sašu*/
Musím uznať... je pôvabná...

Žena: To znie podozrivo.

Muž: Aj spolu spávate?

Žena: Bingo! Ako to, že ma ani po tak dlhom čase odlúčenia nedokážeš prekvapiť?

Muž: Ja len, že ako môže riadiť auto, keď...

Žena: Čo keby si tieto veci nechal na mňa?

Muž: Dobré, dobre, vzdávam sa. Čo keby sme sa konečne venovali tomu prečo si ma sem volala?

Žena: Ja som ťa volala?

Muž: /znovu na pokraji ťažko ovládaného rozčúlenia/ Vieš čo? Na toto si už fakt budeš musieť nájsť niekoho iného!

Žena: Možno, že som ťa chcela vidieť.../rozosmeje sa/... nie prepáč... čo si dáš?

Muž: Musím do služby.

Žena: Živíš sa ako pouličná atrakcia?

Muž: Mám niečo podpísať?

Žena: O to sa starajú moji právnici.

Muž: Načo sú ti právnici? Povedal som, že nič nechcem!

Žena: Toto si píše Saša! Tomuto sa u nás hovorí morálny víťaz! On nič nechce!

Muž: Ak je to všetko... som rád, že som ťa videl... musím do služby...

Žena: Môžeš mi prosím ťa prezradiť, čo je to za hra s tou uniformou?! V živote si sa nezastaral medzi dve deti, ktoré sa na ihrisku hádali o loptu... Oslovili ťa nejaké hlasy, keď si si vyberal peniaze mojou bankomatovou kartou?

Muž: Ešte raz! Povedal som, že nič nechcem!

Žena: Zobral si si kameru!

Muž: Ani si nevedela, že ju máme!

Žena: Toto si píše Saša! Tomuto sa u nás hovorí argument! Prečo si nikdy nenatočil nás dvoch ako... čo ja viem... to je jedno... prečo do riti?!

Muž: Nemôžeš už konečne prestať do našich vecí ťahať cudzích ľudí?!

Žena: A ty? Čo keby si ty už konečne... /zarazí sa, zoberie prázdna pohár, obracia ho v rukách, potom prevráti prázdnu fľašu/... prepáč... nechajme to... zamestnávajú tu aj nejakých čašníkov? Čo si dáš?

Muž: Už som ti povedal... idem do služby...

Žena: /rozosmeje sa/ Prepáč... zabudla som... platia dobre?

Muž: Ani by som nepovedal.

Žena: Tak prečo to robíš?!

Muž: Je to jediné zamestnanie, ktoré so zohnal.

Žena: Čo keby si sa vrátil?

Muž: Myslel som, že toto už máme vyjasnené.

Žena: Ved' dobre... iba som to skúsila... čo ma hneď... do riti... kde je ten čašník...

V pozadí sa objaví muž /Obchodný cestujúci/ v trochu zúboženom stave, je vystrašený a nervózny, obzerá sa okolo seba, niečo schováva vo vrecku kabáta, zazrie trojicu pri stole,

chvíľu váha, potom sa vyberie k nim, Žena sa obzerá po čašníkovi. Obchodný cestujúci si zrazu prisadne k nim, je stále akýsi nesvoj, ruky má vo vreckách kabáta.

Obchodný cestujúci: Prepáčte... verte mi, robím to nerád, ale... musím vás požiadať... mám tu vo vrecku zbraň... nebojte sa... nechcem vám ublížiť...

Žena: Niečo natáčaš? Našou kamerou?

Muž: Prisahám, že neviem o čo ide.

Žena: Takých prisah som sa napočúvala...

Obchodný cestujúci: Je nabitá samozrejme... ale sme predsa rozumní ľudia... hovorím, že vám nechcem ublížiť... ale... to samozrejme záleží aj na vás...

Žena: O čo vám do riti ide?

Obchodný cestujúci: Prosím vás nepleťte sa do toho! */obráti sa na Muža v uniforme/*
Pamätáte si ma?

Muž v uniforme sa tvári, že si nespomína.

Obchodný cestujúci: Nedávno sme sa stretli... boli ste... je to taká chúlостivá záležitosť...

Žena: Nemohli by sme spraviť poradovník? Ja mám tiež jednu pomerne chúlостivú záležitosť... */Obchodný cestujúci sa na ňu pozrie, obzerá sa, nadvihne ruku s revolverom vo vrecku a namieri na Ženu/...aj keď... ja nemám zbraň... uznávam....*

Obchodný cestujúci: Myslím to vážne... je nabitá...

Žena: Počkajte ešte nestrieľajte... najskôr niečo objednám... */obzerá sa, reve na celý podnik/*
Donesie nám tu niekto víno?

Muž: */Žene/* Prestaň, prosím ťa!

Žena dáva ironickými gestami najavo, že už je ticho.

Obchodný cestujúci: Ďakujem vám! Nechcem vám ublížiť! Iba sa mi stala tá vec... */Mužovi v uniforme/...vy si to predsa musíte pamätať! Boli ste tam! Na stanici... mali ste službu...*

Muž: Neviem... je to možné... nespomínam si...

Hukot policajných áut, ktoré prechádzajú priľahlou ulicou.

Obchodný cestujúci: Prosím vás... nechcem vám ublížiť... verte mi... iba potrebujem dať do poriadku tú nešťastnú záležitosť a nikdy viac ma neuvidíte... prisahám... prosím vás... neurobte nič, čo by... bavte sa tak ako predtým... */opatrne sa obzerá/... naozaj vám nechcem ublížiť...*

Žena sa nahlas rozosmeje, Obchodný cestujúci na ňu vydesene pozrie.

Žena: Čo je? Chovám sa presne podľa vašich inštrukcií... /kričí na celý podnik/... donesie nám tu niekto už konečne to víno?!

Prichádza čašníčka s vínom, je to Ona z prvého obrazu s porezanými zápästiami, teraz má ale zápästia čisté, bez obväzov..

Ona: Vaše víno prosím...

Obchodný cestujúci: /chytí čašníčku za ruku a obracia sa na Muža/ To je ona! Pamätáte sa na ňu? Tam na stanici? Žiadal som vás vtedy...

Ona: Nechajte ma! Iba som priniesla to víno...

Žena: Mne nalejte prvej! Začína ma to baviť!

Ona sa jej snaží naliať, Žena berie pohár, pije.

Obchodný cestujúci: /zúfalo ťahá čašníčku za ruku a núti ju, aby sa na neho pozrela/ Musíte si ma predsa pamätať... /Mužovi/... bol som s ňou tam na stanici... mali ste službu a ja som prišiel za vami...

Ona: Neviem o čom hovoríte.

Prichádza majiteľ podniku, je to muž - Podnikateľ, ktorý v predchádzajúcom obraze znásilňoval čašníčku.

Podnikateľ: Je všetko v poriadku?

Žena: Trochu sa bavíme...

Podnikateľ: Zdalo sa mi...

Žena: /Podnikateľovi/ Už ste niekoho milovali? /zdvihne pohár a vypije ho na ex/

Podnikateľ: Prepáčte... nerozumiem...

Žena: Nič... nevšímajte si ma... nebojte sa všetko uhradím... môžem platiť kreditkou?

Podnikateľ: Iste... iba sa mi zdalo, že...

Žena: Potom je všetko v najlepšom poriadku.

Podnikateľ: To rád počujem. /odchádza/

Ona sa rozrušená snaží naliať všetkým do pohára víno, začne pri Mužovi v uniforme, vystrašene na neho pozerá, akoby u neho hľadala pomoc, on sa však tvári dosť odmerane, akoby ju nepoznal.

Muž: Mne nie... ja idem do služby...

Žena: /priopito sa rozosmeje, nastavuje čašníčke prázdny pohár/ Mne nalejte... ja môžem... vlastne nie! Ja musím! Viete aká úloha mi bola pred chvíľou pridelená v tejto fraške? Že sa mám chovať prirodzene. Lenže to mi moja milá musíte naliať! Viete si predstaviť aká je to zodpovednosť? Tuto pán má dokonca revolver!

Obchodný cestujúci sa nervózne poobzerá dookola, zoberie voľnou rukou pohár s vínom, ktoré mu naliala čašníčka, vypije ho, zúfalo pozrie na Ženu, ktorá sa na celej situácii už iba zabáva.

Žena: Pšššš... ja viem... ja viem, čo mám robiť... vždy som vedela čo mám robiť... ako žena, manželka, majiteľka firmy... aj ako rukojemníčka... nesmiem dať na seba nič poznať... na to mám dokonca certifikát... v prvom rade musíme spolu komunikovať... veľa... veľa musíme spolu veľa komunikovať... navrhujem takú hru.../pozrie na vydesenú Sašu, ktorá absolútne nevie o čo ide, chytí ju za ruku, pobožká jej ju, potom sa zase otočí k ostatným/...je viem pšššš... /kladie si prst na ústa, smeje sa/

Ona: Ak dovolíte... mám ďalších hostí...

Žena: /teraz pre zmenu chytí za ruku Čašníčku, avšak omnoho surovejšie, pritiahne ju k sebe/ Nie, nie, nie... to už teraz nemôžete.../obracia sa na Obch. cestujúceho/... nemám pravdu? Tuto pán má zbraň! Ako môžeme vedieť, že nášho hneď po príchode do kuchyne nezavoláte políciu? /opäť sa obráti na Obch. cestujúceho/ Vidíte? Som na vašej strane!

Obchodný cestujúci je zmätený, nevie, čo si má o Ženinom správaní myslieť, vytiahne z vrečka ruku s revolverom, mieri na ženu.

Muž: To by už stačilo, nemyslíš?!

Žena: /rozosmeje sa/ Nie, nemyslím... prečo sa pýtaš?!

Muž: Buď už ticho, prosím!

Žena: No konečne! Nastupuje muž v uniforme! Konečne sa presvedčím, že neplatím dane nadarmo!

Obchodný cestujúci: /zmätene mieri revolverom/ Čo mám urobiť? Poprosil som vás...

Žena: Áno ja viem... aby sme na seba nedali nič poznať... /obráti sa na Muža v uniforme/... budeme teda pokračovať v rozhovore... alebo... ešte lepšie... budeme komunikovať! Kde sme to prestali?

Ona: /zberá poháre zo stola/ Ja už naozaj musím...

Žena: Neprerušujte ma!

Obchodný cestujúci: Chcel som iba...

Žena: A ja som chcela... teraz pozor Saša... teraz to príde... teraz mu to poviem... /Obch. cestujúcemu/...neviem, či vám to tak vyhovuje, ale viac prirodzená už byť nedokážem... /Mužovi v uniforme/... priprav sa... bude to bolieť... vieš čo? Som s ňou... /ukazuje na Sašu/... som s ňou šťastná. To je čo? Je to pre teba neuveriteľné, ja viem... pre teba je to nepochopiteľné... ľudia, ktorí sú spolu šťastní, rozumejú si, vážia si jeden druhého... to je pre teba niečo podozrivé... niečo, čo predsa nemôže existovať, ale...

Obchodný cestujúci: Prepáčte, ale čo bude s tou mojou záležitosťou?! Ja to nejakو potrebujem...

Žena: Teraz nás nechajte dobre?! /opäť Mužovi v uniforme/ A vieš čo? Je mi jedno, čo si ty o tom myslíš! Užívam si to! Nevieť ako dlho to môže trvať, ale zrazu som si na to po rokoch opäť spomenula a dokonca... dokonca som v sebe našla odvahu si to jednoducho užívať! Ty to nenávidíš, ja si to užívam! Mne sa to zdá celkom spravodlivé, tebe nie? Samozrejme nemusíš odpovedať... aj keď zaujímalo by ma, ako sa teraz asi cítiš... Bezmocný? Podvedený? To musí byť strašné! Musí to byť pre teba strašné, keď sa tak cítiš ty a nie niekto iný! Mne sa môžeš zveriť, ja viem aké to je! Mám ťa poľutovať? Aj keď, ty si určite ľahko nájdeš niekoho, kto to zvládne lepšie ako ja... /obráti sa na čašničku zúfalo postávajúcu pri stole, znovu ju surovo chytí za ruku a pritiahne k sebe, čašnička s vyvalenými očami hľadá na Muža v uniforme a nemo prosi o pomoc/... čo povieš na túto? Tá by to zvládla, nie? /Žena začne s priopitým smiechom vyhrňat' čašničke sukňu a chytať ju za stehnú/... mladá... pevná... trochu vystrašená... skoro by som povedala... tvoj typ, nie?

Muž v uniforme sa nemo prizerá, nezmôže sa na slovo, čašnička stojí a hľadá na neho v nemom úžase.

Obchodný cestujúci si položí hlavu na stôl, revolver zvierá medzi nohami, potichu vzlyká. Žena vytiahne z kabelky nejaké bankovky, podáva ich čašničke, tá si ich síce zoberie, ale nepočúva, čo jej Žena hovorí, stále neveriaco pozerá na Muža v uniforme, ktorý sa jej pohľadu snaží všemožne vyhnúť.

Žena: /podáva čašničke peniaze/ Tu máte moja milá... nehnevajte sa, že vás do toho zaťahujem, ale boli ste po ruke... a vôbec! Čo sa všetci tvárite ako na pohrebe? Len som žartovala. /nakloní sa dôverne k Mužovi v uniforme/ Teraz si predsa už môžeš robiť čo chceš... pretože... a teraz počúvaj... naozaj to myslím vážne... teraz, to už naozaj môžeme definitívne uzavrieť... nie som o tom presvedčená... ale teraz som si už istá, že to zvládnem... nenapíjeme sa na to?

Berie svoj pohár, zistí ale, že je prázdny. Siahne po fľaši, chce si naliať, ale zistí, že je tam len na dne. Naleje si zvyšok a máva fľašou, pred meravou stojacou čašničkou..

Žena: Nikto nám tu už nenaleje? /čašnička nereaguje/ To je škoda... pretože som ťa ešte chcela o niečo poprosiť. Aspoň vidíš, že to, čo som povedala myslím naozaj vážne... nikdy som ťa predsa o nič neprosila... ale teraz... /nadvihne poloprázdny pohár, ktorý si naliata, chvíľu do neho pozerá/... chcela by som... skôr ako to ukončíme... do riti, to je ale situácia... /vypije pohár, pozerá sa na jeho dno, chytí Sašu za ruku, zavrie oči a zhlboka sa nadýchne/...raz... dva... tri... chcela by som od teba...na rozlúčku... chcela by som od teba ešte dieťa...

Spod stola sa ozve výstrel, všetci stuhnú v pitoresknom tragikomickom, nie príliš vydarenom súsoší. Tma.

6. OBRAZ

Muž v uniforme sa prechádza pred kamerou. Sadá si, chce niečo povedať. Zrazu, akoby si to rozmyslel, znovu vstáva, nervózne sa prechádza. Po chvíli si znovu sadá pred kameru, uprene do nej pozerá...

Muž: ...dnes... dnes som chcel... vravel som si, že... ale... niekedy sa všetko tak... niekedy by som chcel... byť niekto... úplne iný... niekto... niekto úplne iný...

Muž v uniforme uprene pozerá do kamery, hľadá slová, ktoré neprichádzajú... natiahne sa ku kamere, akoby ju chcel vypnúť... ale... nevypne ju... ďalej sa uprene pozerá do kamery...

7. OBRAZ /Smršť Obchodného cestujúceho/

Železničná stanica, prechádzajúce vlaky, drevená lavička kdesi naboku. Ona z 1.obrazu a zároveň čašníčka z 5.obrazu oblečená ako prostitútka sedí na Obchodnom cestujúcom , súložila, on má na sebe bezchybný oblek a vôbec celý je iný, upravený, očividne dobre situovaný muž. Obch. cestujúci drží hračkársky plastový nôž na jej krku a divoko vzdychá. V popredí postáva Muž v uniforme, je trochu nesvoj, prechádza sa, tvári sa, že dohliada na poriadok na stanici.

Ona: Nemôžete to dať preč? Mňa to už fakt nebaví... /odstrkuje ruku s nožom zo svojho krku/

Obchodný cestujúci: Ešte vydrž... prosím ťa... už to dlho nepotrvá... je to len hračka...
/prechádza popri súložení prstom po plastikovom ostrí noža pred jej očami/

Ona: Tak si pohni... potrebujem si odskočiť...

Obchodný cestujúci: Môžeš tu... mne to neprekáža... môžeš... popri tom...

Ona: /zastaví sa/ Fuj, prasa... do riti pusť ma.! /vstáva a tvári sa, že chce odísť/

Obchodný cestujúci: /zadrží ju a pritíska k sebe, z vrečka vyťahuje zväzok bankoviek/
Nie, počkaj... mám aj iné rekvizity...

Ona: /zhrabne peniaze, znovu na neho vysadne/ Dobre... len to prosím ťa urýchli...

Počuť zvuk prichádzajúceho rýchlika, škrípanie brzd, Obchodný cestujúci do toho divoko vzdychá, ako sa stupňuje škrípanie brzd, stupňujú sa aj jeho výkriky až do nepričetnosti. Tma. Svetlo vpredu kde sa prechádza Muž v uniforme, pristupuje k nemu Ona, v pozadí sa na lavičke spamätáva Obchodný cestujúci, chvíľu sedí, potom si začne naťahovať nohavice. Ona vyťahuje cigaretu, dá si ju do úst a postaví sa vedľa Muža v uniforme.

Ona: Nemáte oheň?

Muž: Nemal by som vám to dovoliť.

Ona: Fajčím od štrnástich.

Muž: /pohodí hlavou smerom k lavičke/

Viete predsa o čom hovorím...

Ona: Iste... ale... dovolili ste...

Muž: Veď práve... nemyslíte si, že... som dnes prvý deň v službe... čo sa tak na mňa pozeráte?

Ona: Ja vás počúvam...

Muž: Prečo to robíte?

Ona: A prečo to robíte vy!?

Muž: Nemal by som tu klásť otázky ja?

Ona: To by ste mali... Skurvená práca, čo?

Muž: Prosím?

Ona: Skurvená práca, hovorím...

Muž: Moja, či vaša?

Ona: /rozosomeje sa/ Je veľa dôvodov, prečo si muži obliekajú uniformu...

Muž: /nevie ako zareagovať/

Ona: ...verte mi... pár som ich už zažila... väčšinou sa im zdá, že im to pridáva na dôležitosti...

Muž: Prečo si ju podľa vás obliekam ja?

Ona: Neviem... vy ste zvláštny prípad...

Muž: Ja? Prípad ste vy...

Ona: /pristúpi k nemu bližšie, nadvihne sa na špičky a nakloní sa k nemu, akoby mu išla niečo dôverne pošepkať/... páčite sa mi... myslím, že sa dohodneme...

Muž: /je trochu zaskočený náhlou dôvernosťou, zloží jej ruku zo svojho ramena a trochu ustúpi/ Nemám v úmysle sa s vami dohadovať... iba si myslím, že by ste to nemali robiť...

Ona: To znie zaujímavo, pokračujte...

Muž: /všimne si, že Obchodný cestujúci pri lavičke si zúfalo prehľadáva vrecká na svojom saku/ Nemá to pokračovanie...

Ona: Škoda... počúva sa to dobre... ešte ma chvíľu presviedčajte... Prečo by som to nemala robiť?

Muž: Vôbec by som sa s vami nemal baviť!

Ona: Ale bavíte sa... Viete, čo by ste mali?

Muž: Vy mi to určite poviete...

Ona: Mali by ste ma zatknúť a predviesť!

Muž: Presne to by som mal!

Ona: Ale neurobíte to!

Muž: Ako to môžete vedieť?!

Ona: /smeje sa/ Proste to na vás vidím...

Muž: Myslím, že to by stačilo... /po chvíli/ ... čo vidíte?

Ona: Že sa vám páčim...

Muž: /neisto sa zasmieje, pozerá na Obchodného cestujúceho, ktorý vyzerá čoraz zúfalejšie, odhodí značkové sako a plazí sa pod lavičkou /

Ona: Snažite sa to zakryť silou... ale... ja to poznám... muži ťažko odpúšťajú ženám, že sa im páčia...

Muž: Myslel som, že ich za to milujú...

Ona: Iste... to tiež...

K dvojici pristúpi nesmelo Obchodný cestujúci, prehladáva si vrecká, je nesvoj.

Obchodný cestujúci: Prepáčte... mal so tu vo vrecku hodinky... vystúpil som z vlaku a hovorím si, daj si v prvom rade dolu hodinky, aby si o ne neprišiel... na týchto staniaciach nikdy nevieš na koho... /jeho pohľad sa stretne s pohľadom ženy, zaváha/... dal som si ich tu do vrecka a teraz sú fuč... ja by som vás s tým naozaj neotravoval, ale... boli to veľmi vzácne hodinky... darovala mi ich matka... zlaté... zlaté hodinky s vygravírovaným logom našej firmy... prvý rodinný šperk, ktorý by sa mal dediť... tradícia... jediné, čo v dnešnom rýchlom svete môže pretrvať... je tradícia... hovorí moja matka... ja si to až tak nemyslím, ale... aby ste mi rozumeli... máme takú známu kozmetickú firmu... som na obchodnej ceste... nechodím autom... nikdy som sa nenaučil riadiť auto... matka mi platí šoféra, ale ja mám vždy pocit, že sa s ním musím rozprávať... to ma vždy nesmierne vyčerpáva... pošlem ho dopredu a ja cestujem vlakom... neviete si predstaviť, čo to je... ja každý deň absolvujem niekoľko stretnutí, kde musím neustále komunikovať... ja mám na to dokonca certifikát... ale potom vždy zatúžim byť s ľuďmi, ktorým nemusím nič vysvetľovať... viete aká je to úľava... mlčanlivé kupé, kde sa každý stará sám o seba... a niekedy...niekedy pocítim potrebu vystúpiť tam, kde ma nikto nepozná a... nehnevajte sa slečna... ja viem... je to chúlостivá záležitosť... ale...

Ona: /obracia sa na Muža v uniforme/ Čo tým chce povedať?

Obchodný cestujúci: Počkajte...dohodneme sa... Nevysvetľujte si to zle... ale... je to vážna vec... nejde o peniaze... povedzte koľko chcete a ja vám zaplatím... ale... pochopte... neviete si predstaviť... nemôžem sa domov vrátiť bez hodínok...

Muž: Môžete mi ukázať vaše doklady?

Obchodný cestujúci: Počkajte... asi mi nerozumiete... nechcem, aby sa to... iba sa snažím vysvetliť, že... načo ste tu?! Jednoducho vás žiadam o pomoc! Chcem, aby ste jej prezreli tašku!

Muž: /obráti sa na ženu, pôsobí dosť bezradne/

Ona: /Mužovi/ To hádam nemyslíte vážne?

Muž: Čo mám podľa vás robiť?

Ona: To mne je jedno. Nevidíte že je to blázon?!

Obchodný cestujúci: /vrhne sa na ženu/ Zasraná kurva! Ukradla mi moje hodinky!

Ona: /mláti obchodného cestujúceho kabelkou/ Do riti, ja sa predsa nenechám urážať od niekoho, kto pred chvíľou chcel, aby som sa na neho vyšťala!

Muž: /snaží sa ženu odtiahnuť/ Počkajte... prestaňte... som si istý, že sa to nejako vysvetlí...

Po krátkom zápase sa situácia upokojí, Ona si upravuje rozstrapatené vlasy, rukou si pritíska kabelku k hrudi, skúmovým pohľadom sleduje Muža v očakávaní toho, čo urobí.

Muž: /opatrne, trochu nerozhodne natiahne ruku smerom k žene/

Čo keby sme sa pozreli do tej tašky?

Ona: /pozerá na neho, neodpovedá/

Muž: Nemôžete to urobiť? Pre mňa... prosím vás o to... nemôžete to pre mňa urobiť?

Ona rezignovane podáva Mužovi tašku. Muž sa po nej natiahne, ale skôr ako si ju stihne zobrať, vytrhne jej ju z ruky Obchodný cestujúci, nervózne ju otvára, vyhadzuje z nej veci, celú ju prevracia naruby, nič nenájde. Odhodí ju nabok a vrhne sa na ženu, začne ju prehľadávať, brutálne jej siaha aj na najintímnejšie miesta, žena sa spočiatku bráni, potom ale zostane bezradne stáť, pozerá na Muža, ktorý nevie čo má robiť, iba stojí, zohne sa po tašku a zbiera do nej veci, ktoré z nej vyhádzal Obchodný cestujúci. Ten nič nenájde, je zarazený, pozerá nechápavo na Muža a akoby aj on paradoxne hľadal u neho pomoc..

Muž: To sa moc nepodarilo...

Obchodný cestujúci: Skúsím sa ešte pozrieť pod lavičku... možno mi vypadli, keď som... nerozumiem tomu... idem sa ešte pozrieť... to predsa nie je možné... /odchádza k lavičke/

Muž stojí so ženinou kabelkou v ruke, chvíľu len tak stoja. Muž sa cíti previnilo, obidvaja nevedia čo povedať. Po chvíli Ona natiahne ruku a zoberie si kabelku.

Muž: Mrzí ma to...

Ona: Myslím, že ste mi dlžný pozvanie na drink...

Muž: Ja... prepáčte... nemôžem... som v službe...

Ona: Veď aj ja...

Muž: /nesmelo sa zasmieje/ To je vlastne pravda...

Ona: Dala by som si niečo ostré...

Muž: Tam je bufet...

Ona: Tam ja nemôžem... neradi ma tam vidia...

Muž: Temná minulosť?

Ona: Čo keby ste to doniesli sem...

Muž: /nevie, čo má robiť/

Ona: /usmeje sa/ Dám si dvojitý... ak môžem poprosiť...

Muž odchádza, Ona stojí v popredí.

V pozadí Obchodný cestujúci zúfalo lozí po kolenách popod lavičku, vyzlieka sa, prehľadáva si vrecká..

Hukot prechádzajúceho vlaku.

Kdesi na boku sa zjaví Saša s dvomi veľkými kuframi, stojí, rozhliada sa.

Ticho.

Počuť prichádzajúce auto, otvorenie dverí. Saša pozerá, gestami akoby sa pýtala, či ten, čo prišiel autom oslovuje práve ju. Vykročí, potom sa zarazí, nevie, čo s kuframi, položí ich na zem, nechá ich tam, obzerá sa, definitívne vykročí a mizne nám z dohľadu. Buchnutie dverí na aute, hukot vzd'aluujúceho sa motoru.

K žene prichádza Muž s dvomi plastovými pohármi, pristúpi k žene, jeden jej podáva, hukot prechádzajúceho vlaku, na chvíľu sa obidvaja ocitnú v mihajúcom sa svetle rozsvietených okien vagónov.

Ona sa napije, tvári sa prekvapene, Muž sa napije z pohára, ktorý mu zostal, rozkašle sa, obidvaja sa rozosmejú.

Muž: Do frasa... som idiot... vymenil som poháre...

Ona: /smeje sa/ Vy ste jednoducho správny muž na správnom mieste....

Muž: /podáva jej správny pohár/ Asi by som sa vám mal ospravedlniť...

Ona: Zajtra vás tu niekto v bufete umlátí údenou makrelou... /vypije pohár na ex/

Muž: Asi vyzerám smiešne...

Ona: Hlavne nebuďte taký naškrobený...

Muž: /berie je plastový pohár z ruky/...mám ešte priniesť?

Ona: Čo keby sme si potykali? Ešte nikdy som si nepotykala s policajtom...

Muž: Nie som policajt...

Ona: To je jedno... máš uniformu...

Muž: /pozerá na dno pohára, akoby tam hľadal záchranu/ Ved' práve...

Ona: Dvaja ľudia, ktorí robia to čo by nemali... to je výborné nie? Dôvod na oslavu... nepôjdeme k tebe?

Muž: To nepôjde... ja...

Ona: Nemusíš to vysvetľovať... ja tomu rozumiem...

Muž: Do riti, mne je predsa jedno, čo robíte ... ja len...

Ona: Počúvam...

Muž: ...bývam na ubytovni... je to len dočasné.... možno, keď niečo zoženiem...

Ona: /úprimne sa rozosmeje/ To je zaujímavé...

Muž: /podráždene/ Čo je na tom zaujímavé?

Ona: /snaží sa ho upokojiť/ Nič len... nakoniec to bude všetko na niečo dobré...

Muž: Nerozumiem...

Ona: No... možno keby som sa pousilovala... možno by som o niečom vedela...

Ona si vloží do úst ďalšiu cigaretu. Muž chce byť galantný a chce jej zapáliť, šmátra po vreckách, zrazu sa zarazí a z jedného z vreciek vytiahne zlaté hodinky. Ona sa tvári, že si to nevšima,. Vyťahuje z vrečka zapalovač a sama si pripáli.

Ona: Nič nesľubujem... ale možno by som sa o niečo mohla pokúsiť... môžem sa opýtať... za to nič nedám....

Kdesi v pozadí Obchodný cestujúci bezradne lozí štvornožky okolo lavičky. Všetko zanikne v hukote prechádzajúceho vlaku.

Tma.

8. OBRAZ

Hudba.

Obraz muža v uniforme sa premieta na zadnú stenu.

Muž si sadne pred kameru, mlčí. Po chvíli si vyzlečie sako uniformy, pod ktorým má bielu košeľu. Chce začať rozprávať, zrazu zistí, že mu cez košeľu niekde na boku premoká červená škvrna. Chvilu niečo zúfalo hľadá, potom natraťí na staré noviny, pokrčí ich, strčí si ich pod košeľu a znovu usadne pred kameru. Pozerá do kamery, mlčí.

9. OBRAZ /obraz sa skladá z piatich častí/

9/1 Tak, ako má byť...

Izba Muža v uniforme, v ktorej stojí Muž, Žena a Saša. Saša drží veľké tašky, z ktorých Žena postupne vyťahuje veci.

Žena: Čo sa tak tváriš? Boli sme dohodnutí na dnes, nie?

Muž: Ako sa tvárim?

Žena: Akoby si nás nečakal.

Muž: Nevieam. Možno som dúfal, že to nemyslíš vážne.

Žena: Zaujímavé. Keď sme sa dohadovali o peniazoch, tak si tak nevyzeral.

Muž: Čo tu potom robí ona?

Žena: Už som ti to raz povedala! Nemáme pred sebou tajnosti... Chcem jednoducho budovať vzťah v ktorom budú partneri prežívať všetko spoločne!

Muž: Preboha, veď je to choré!

Žena: Choré to bolo s tebou! Nechal si si zaplatiť, tak sa budeš musieť zmieriť s tým, že tu podmienky budem určovať ja!

Muž: Povedal som ti predsa, že tie peniaze nechcem pre seba!

Žena: Ale veď dobre! Čo s tým mám ja?! Mne je predsa úplne jedno načo ich chceš!

Muž: Nie, počkaj... chcem, aby si to vedela... nie je to tak, ako si myslíš...

Žena: Odkiaľ zrazu vieš, čo si myslím?

Muž: Môžeš ma chvíľu počúvať?! Chcem pomôcť jednej žene... potrebuje byť...

Žena: No tak potrebuje byť! No a?! Čo s tým mám ja?! Čo ja mám z toho, že zrazu vieš, čo niekto potrebuje?! Čomu, prosím ťa, vďačím za tento náhly záchvat zdieľnosti?

Muž: Dobre... tak mi povedz, čo mám robiť...

Žena: */vytáhuje z tašiek, ktoré Saša stále drží v rukách obrus, ktorý prestiera na stôl, potom vytiahne poháre a fľašu alkoholu/*

Nemusíš byť nervózný... v prvom rade by sme sa mali napiť... pre prípad, že by si mal problém sa ma dotknúť... v poslednej dobe ti to dosť pomáhalo... nie?

/Žena nalieva, štrngajú si, pijú/

Keď sa to tak vezme... je to neuveriteľné, kam až to dokážu dotiahnuť dvaja ľudia, nie?

Čo povieš? Tí, ktorí si kedysi vraveli... do riti... už si to ani nepamätám... */vypije pohár do dna/*... ale...ešte by som to chcela zažiť... */rozosmeje sa/*... nie, neboj sa... nechcem nič viac... len to, čo som si zaplatila... */znovu si nalieva a pije/* ...inak, prepáč ale... v tej

uniforme aj spávaš? Nehnevaj sa, ale podľa mňa v tom vyzeráš smiešne... ja viem... nič mi do toho nie je, ale... Saša, prosím vás, mohli by ste preobliecť tú posteľ... */vytáhuje z tašiek plachtu a návlečky, naznačuje Saši, čo má urobiť/*... v týchto sme spolu spali naposledy. Chcela som ich spáliť, ale nakoniec som si povedala... na to je vždy dosť času. Podľa mňa... človek by sa nemal tak ľahko zbavovať minulosti... spáliť sa to dá

kedykoľvek... a hneď po tomto... to aj urobím... prisahám, že to hneď po tomto urobím, aby som ti dokázala, že to naozaj myslím vážne! Pretože týmto to pre mňa naozaj končí! Čo sa tak na mňa pozeráš?! Máme so Sašou veľké plány! Prepáč, ale... nemohol by si si vyzliecť tú uniformu?

Muž: Pred chvíľou som sa vrátil zo služby.

Žena: */vzylieka sa do komicky erotickej spodnej bielizne, evidentne zakúpenej pre túto príležitosť/*

Nejaký čas budeme cestovať... ešte neviem kde, ale... žila som pre firmu, ty si tiež všeličo potreboval... teraz dobehnem všetko, čo som zameškala...

Muž: /začne sa vyzliekať, zrazu vybuchne, ukazuje na Sašu/ Do riti, to predsa nemôžeš myslieť vážne!!! Načo si ju sem dovliekla?! Čo je to nejaké zvieratko, pred ktorým môžeš...

Žena: ...potom si nájdeme malý domček na predmestí... Nechám si malý podiel vo firme... aby som prežila... ostatné predám...

Muž: A vôbec! Nemala by si ju mať na obojku?! Čo ak sa mi uprostred toho zahryzne do zadku?

Žena: /líha si na posteľ/ Toto je ale zvláštny pocit... pripadáam si... akoby som ležala na pitevnom stole...

Muž: Počúvaš ma? Chceš zase budovať vzťah na tom, že niekoho nakrmiš a oblečieš?

Žena: Vieš čo chcem?

Muž: Stále nechápeš, že takto to nefunguje?!

Žena: Vieš čo naozaj chcem?!

Muž: Neviem! Naozaj neviem! Ale viem si predstaviť, že keby sa na nás teraz niekto pozeral...

Žena: ... nebyť pri tom sama...

Muž: Do riti! Už si videla niekoho, kto sa zdôveruje svojej spermobanke?

Žena: Za chvíľu do mňa zarežeš a ja asi nebudem nič cítiť... je dobré mať vtedy pri sebe niekoho blízkeho... ona tu neprišla... bola mi poslaná...

Muž: Dobré... len prosím ťa nepokračuj... vzdávam sa... predohru máme za sebou... čo keby som si hlavnú časť odbil na záchode a doniesol ti to v pohári?

Žena: Neplátim ti za to, aby si sa odbavoval na záchode. Chcem aby aspoň niečo bolo tak, ako má byť...

Saša sedí pri stole. Muž príde k stolu, zoberie fľašu, naleje sebe aj Saši. Podá Saši pohár, tá váha, akoby nevedela, čo s ním má robiť. Muž zoberie svoj pohár, zodvihne ho, pozerá sa cez neho.

Muž: /Saši/ Mali by ste sa napíť, nebude to pekný pohľad...

9/2 Čo pre mňa robíš...

Scéna vo vedľajšej izbe, Ona oblečená v čašníckom odevu s táckou na kolenách sedí na posteli, Podnikateľ sa prechádza po izbe.

Ona: Chcel si so mnou hovoriť?

Podnikateľ: Niečo pre teba mám.

Ona: Nemôžeme to nechať na inokedy? Mám dolu plný podnik ľudí...

Podnikateľ: Prepáč... nerozumel som... ešte raz... čo máš dole?

Ona: ...o čo ti ide? ...ľudí... mám dolu ľudí...

Podnikateľ: Áno... tomu som rozumel... ide o to, že kto! Kto má dolu plný podnik ľudí?!

Ona: Ty! Samozrejme, že ty!

Podnikateľ: Tak čo keby si sa kurva podľa toho aj správala?!

Ona: Nepovieš mi radšej o čo ide?

Podnikateľ: Presne to mám v úmysle... len sa ma prosím ťa nesnaž zase...

/vyťahuje z vrečka na saku obálku/

Niečo pre teba mám... mám... čo sa tak pozeráš?! Mám pre teba list!

Ona: Zbláznil si sa?

Podnikateľ: /kopne do niečoho čo sa mu moce pod nohami/ A je to tu! Ako keby som o tom pre chvíľou nehovoril!!

Ona: Prepáč, ale... ľudia, ktorí nemajú adresu predsa nedostávajú listy!

Podnikateľ: Nie?! To je zaujímavé! A čo je asi tak podľa teba toto?! /máva jej listom pred očami/

Ona: Neviem...naozaj neviem! Prosím ťa nechajme to tak! To predsa nemá žiadny význam! Ja... som ti naozaj vďačná za to, čo pre mňa robíš... ale pochop, že to... čo keby sme sa dohodli? Ja teraz pôjdem dolu a budem obsluhovať ľudí...

Podnikateľ: A čo keby si to nechala na mňa?! Čo keby si už raz konečne pochopila, že to, čo budeš robiť závisí tak trochu aj odo mňa?! Ale dobre... vieš predsa, že ja... dobre... dobre, ide ti to skvele, len pokračuj...

Ona: V čom mám do riti pokračovať?! Hovorím ti, že som ti vďačná...

Podnikateľ: Veď práve! To je presne ono! Len pokračuj! Pokračuj do riti! Povedz ako! To ma fakt zaujíma! Povedz kurva ako!!!

Ona: Čo?! Ako?!

Podnikateľ: Ako!!! Povedz ako si mi vďačná!

Ona: Ja neviem! Nevie, čo chceš počuť! Daj mi už prosím ťa pokoj!

Podnikateľ: Povedz, odkiaľ stále berieš presvedčenie, že ma môžeš mať za idiota!

Ona: To predsa nie je pravda!

Podnikateľ: Ale je! Je to pravda!

Ona: Prosím ťa nechaj ma ísť dolu a...

Podnikateľ: Drž hubu kurva! Aspoň drž hubu, keď už... nič nehovor, lebo... neverím, že sama nepočuješ, ako idiotsky to znie! Neverím!

Ona: Áno?! A čo prosím ťa?!

Podnikateľ: Nevieš?! Neverím, že si naozaj taká... */kope do všetkého, čo sa mu motá pod nohami/*... kurva, ja neviem... neverím, že to sama nepočuješ.. neverím, že to nerobíš naschvál! Vieš si predstaviť ako strašne to znie?! Nevieš?! Tak si to skús vypočuť! Ja si fakt vážim, čo pre mňa robíš! Ešte ti to nedochádza?! Tak to skúsme ešte raz! Ja si fakt vážim, čo pre mňa robíš! Už to počuješ?! Počuješ v akom vzduchoprázdne tá veta visí, v momente, ako ju vyslovíš?! Naozaj ma máš za idiota?! Čo?! Dobre, mňa možno nikto nikdy tak neobdivoval ako teba, ale niečo som kurva dokázal, tak by som si hádam zaslúžil trochu úcty... aspoň trochu úcty pre... do riti nepozeraj sa tak na mňa! Sama predsa musíš uznať, že vetu... Ja si fakt vážim, čo pre mňa robíš... jednoducho nemôžeš myslieť vážne! Počuješ to?! Počuješ, čo je to za ohavnosť?! Je ti z toho aspoň tak zle ako mne?! Nie?! Stále nič?! Ešte stále ti to nedochádza?! Tak skúsme znovu! Ja si fakt vážim, čo pre mňa robíš!!! Už sa ti obracia žalúdok, tak ako mne?! Výborne! Tak to sme na dobrej ceste! Dovoľ, aby som ti predstavil svoju súkromnú terapiu! Malé školenie... Je to priesračne jednoduché... Stačí keď zopakuješ človeku vetu, ktorú pred chvíľou zo seba vypustil, len preto, aby sa ťa zbavil a opakuj mu ju donekonečna, až kým mu z toho samému nepríde zle! Ja si fakt vážim, čo pre mňa robíš! Dobré, nie? A to nie je všetko! Niekedy môžeš zmeniť aj intonáciu! To sa len dejú veci! Ja si fakt! vážim, čo pre mňa robíš! Trochu to mení význam, ale prázdnota zostáva. Dobre... tak skúsme dať dôraz na celkom iné slovo tej skurvenej banálnej vety! Ja!... aby nebolo pochyb... Ja! a nikto iný!... si fakt vážim, čo pre mňa robíš! Dúfam, že ti to neuniklo... veta je tá istá, ale... niečo sa predsa len zmenilo! Už viem, že si to ty!, kto si váži, čo pre neho robím! No ale to nám predsa mení situáciu! Ty vlastne hovoríš akože o mne, ale v skutočnosti hovoríš o sebe, pretože si to ty!, kto si váži, čo pre neho robím!

Ona: */nadýchne sa, chce niečo povedať/*

Podnikateľ: Počkaj! To ešte nie je všetko! Dovoľ mi, aby som sa opýtal, prečo bola vlastne tá skurvená banálna veta vyslovená?! Pretože... veď dobre, už som ti to povedal... ja som možno nikdy nebol tak obdivovaný ako ty, ale jedno mám! A to ma dostalo tam kde som! Čo by to asi tak mohlo byť? Žeby inštinkt? To znie veľmi pravdepodobne! Mám jednoducho niečo, na čo sa môžem spoľahnúť vo svete, kde každý netúži po ničom inom ako ma ojebať! Pozrime sa teda na to, čo mi hovorí inštinkt o vete... ja si fakt vážim čo pre mňa robíš?! Hovorí mi, že sa musím ďalej pýtať! Pýtam sa teda... prečo bola tá veta vyslovená?! Preto, že si niekto naozaj váži, čo pre neho robím? Nie! Jednoducho sa ma snaží ojebať! Lebo inak by som sa znovu musel pýtať... prečo to ten človek hovorí? Prečo to jednoducho neprejaví? Prečo si to o čom hovorí, jednoducho neváži bez toho, aby o tom musel rozprávať? Odpoveď je opäť priesračne jednoduchá! Snaží sa ma ojebať! Preto som znovu nútený sa pýtať... prečo sa ma snaží ojebať človek, ktorý jedným dychom tvrdí, že si váži, čo pre neho robím? Ako môžem mať vzťah s človekom, ktorý...

Ona: Vzťah? O akom vzťahu to hovoríš?

Podnikateľ sa zarazí, chce niečo povedať, ovládne sa, chvíľu sa nervózne prechádza, potom si sadne za stôl a pohráva sa s obálkou položenou na stole..

Podnikateľ: Je to pozvánka. Na stretnutie zo školy. Sám som ju písal...

Sadne si na posteľ k žene, zrazu je k nej nežný, hladí ju, žena sa nebráni, neprítomne pozerá pred seba.

Podnikateľ: Rozmýšľal som... chcel by som... čo keby sme tam išli spolu? Čo? Chcem, aby sme tam išli spolu... Môžeš to pre mňa urobiť? Záleží mi na tom...

Ona neodpovedá.

Podnikateľ: Vieš si predstaviť, čo to bude, keď sa tam objavíme spolu? Ty a ja...

Ona: Najmä keď žiadne ty a ja neexistuje...

Podnikateľ: Triedna premiantka a idiot z poslednej lavice...

Ona: Mám ti ho aj vyfajčiť pod stolom?

Podnikateľ: Robíš to na stanici, tak prečo by si to nezvládla na jednom bezvýznamnom stretnutí?

Ona: Iste...

Podnikateľ: Toto som na tebe vždy obdivoval...

Ona neodpovedá, rezignovane pozerá pred seba.

...že vieš niekedy celkom presne odhadnúť svoje možnosti...

Ona: Alebo tvoje...

Podnikateľ: /víťazoslávne usmeje, nakloní s k nej, pobožká ju/ Presne tak....

9/3 Nechce sa mi veriť, že sa ti to nepáčilo...

Svetlo vo vedľajšej izbe, Muž v uniforme teraz bez uniformy, sedí nahý za stolom, vedľa neho sedí Saša, ktorá sa snaží naliať si do pohára zostatky alkoholu vo fľaši, nejako sa jej nedarí, po chvíli sa rozhodne dopiť to rovno z fľaše. K stolu sa však prirúti Žena, vytrhne Saši fľašu z ruky, naleje si, chvíľu stojí opretá o stôl zohnutá nad pohárom, potom ho zrazu zoberie a vyleje ho Mužovi do tváre. Opäť sa oprie o stôl so sklonenou hlavou.

Žena: Si spokojný?! Čo?! Pýtam sa, či si spokojný?! Lebo ja som! Teraz už viem, ako sa cítila žena v takej Bosne... alebo kde to znásilňovali tie ženy! To som fakt potrebovala! Presne o to mi išlo!

Muž: Čo si čakala?

Žena: Všetko, len nie toto! Vysvetli mi prosím ťa, kde sa v človeku zoberie toľko nenávisti?!

Muž: Neviem o čom hovoríš...

Žena: Nie?! Nevieš?! Čo je potom podľa teba toto?!

Žena podíde k Mužovi a zozadu ho chytí pod krkom, rukou zohnutou v lakti mu dvíha bradu a vyvracia hlavu dozadu. Muž sa nebráni, je mu to nepríjemné, ale rezignovane to znáša.

Žena: Povedzte Saša, správajú sa k sebe takto ľudia, ktorí toho spolu toľko prežili? Správajú sa tam u vás takto k sebe ľudia, ktorí chcú mať spolu dieťa?!

Muž: /snaží sa vymaniť zo Ženinho zovretia, robí to ale tak, akoby len Žene naznačoval, že je mu tá situácia nepríjemná/ Prosím ťa prestaň...

Žena: Nie, nie, nie! Nenechajme sa pomýliť! To predsa ani zd'aleka nie je všetko! To najlepšie ešte len príde!

Muž sa stále nemotorne snaží zbaviť Ženy, tá je však rozhodnutá dohnať to do krajnosti.

Muž: Prestaň! Hovorím ti prestaň!

Muž vstáva zo stoličky, Žena s rukou pevne obopnutou okolo jeho krku mu visí na chrbte. Zrazu sa na ňom Žena začne nadhadzovať.

Žena: A teraz pozor! Vrcholné číslo nášho programu! Ideme všetci! Á raz... á dva... á raz...á dva... všetci sa usmievame...všetci sme šťastní! Už to nebude dlho trvať...chvíľu vydržíme a sme vo finále! Á raz... á dva... zavrieme oči a podržíme... máme predsa len to, čo sme chceli!

Muž sa snaží zo seba striasť ženu, ktorá sa na ňom čoraz zúrivejšie nadhadzuje. Nakoniec ju zo seba strhne, žena spadne na zem, zostáva ležať, po chvíli sa posadí.

Žena: Nechce sa mi veriť, že sa ti to nepáčilo... /obráti sa na Sašu, podivne sa nakláňajúcu nad stolom/... máte to Saša? Tomuto sa u nás hovorí...

Saša, ktorá sa dovtedy duchom neprítomná knísala na stoličke, sa ešte natiahne za prázdnu fľašou alkoholu na stole, nedosiahne však, hlava jej bezvládne klesne na stôl.

9/4 ...takže? Ktorý?

Opäť vedľajšia izba. Podnikateľ a Ona.

Podnikateľ: /vyťahuje z náprsného vrecka pokrčenú fotografiu/ Vieš, čo je toto?

Ona: Fotografia.

Podnikateľ: Isteže, je to fotografia. Ide o to aká? Ide o to aká je to fotografia!

Ona: /mlčí, po chvíli/ Stará...

Podnikateľ: Dobre, tak teda, aby si nepovedala, dostaneš tri možnosti! Za A, maturitná, za B, čo ja viem... to je jedno, takže... čo odpovieš? Aká je to fotografia?

Ona: Za A, maturitná.

Podnikateľ: Bingo...a teraz... schválne... kto je toto?

Ona: Neviem...je pekná...

Podnikateľ: Aj mne sa vždy páčila... lenže... vtedy mi pripadala, ako niečo nedosiahnuteľné...ešte aj na tej fotografii... vidíš? Tvári sa... vidíš to? Vidíš to, čo ja? Tváriš sa, ako by si tam nepatrila! To ti zostalo. Všade sa tak tváriš. Tu teraz... v reštaurácii... na stanici... všade sa tváriš, akoby si tam nepatrila...

Ona: /zo všetkých síl odvracia tvár od fotografie/ Môžem ísť už dolu?

Podnikateľ: Počkaj! Sústreď sa! Ešte sme neskončili. Kto je podľa teba toto?

Ona: Vyzeráš ako idiot...

Podnikateľ: No vidíš... a teraz tam prídeš so mnou...

Ona: /pohľadká ho ironicky po tvári, trochu krčovito, ale preda len sa usmeje/
To by si ma musel najskôr zabiť...

Podnikateľ: /schmatne jej surovo ruku, druhou rukou siahne do vrecka a vytiahne revolver/
Iste, je tu aj taká možnosť... prečo nie? Len si nie som celkom istý... či vôbec vieš, čo hovoríš...

/pomaly jej priloží revolver k hlave/... skús teraz... skús to povedať teraz... nejde to? Prečo to už teraz nejde? Niečo sa zmenilo? Alebo, žeby si to nemyslela vážne? To sa mi nechce veriť... Prečo by si to potom hovorila? Ibaže... ibaže by si sa ma zase snažila ojebať... ja tomu nerozumiem... Ved' ak je tam niekto, koho nechceš stretnúť, to sa dá zariadiť. Neverila by si aké je to jednoduché. Pozri sa... /zoberie fotografiu a prechádza po nej hlavňou revolveru/... napríklad tento... Kto je to? Vôbec si na neho nepamätám... Je pre nás dôležitý? Nie je... Tak teda... /stlačí spúšť, revolver cvakne naprázdno/ Vravím... je to jednoduché... takže? Ktorý?

Ona zoberie Podnikateľovi ruku s revolverom a natočí mu ju tak, že Podnikateľ mieri revolverom na seba.

9/5 Čo je do riti toto?

Muž a Žena ležia v posteli, medzi nimi spí opitá Saša.

Žena: Prečo to urobila?

Muž: Veľa neznesie, to je fakt...

Žena: Dobre... tak ešte raz... pýtam sa... prečo to urobila?

Muž: Neviem... Skús porozmýšľať...

Žena: Chcela som, aby bola pri tom.

Muž: Ved' práve... že bola...

Žena: Ale takto som si to nepredstavovala.

Muž: Možno práve to je ten problém...

Žena: Čo, prosím ťa?

Muž: To, že si tak rada niečo predstavuješ s ľuďmi, ktorí si možno predstavujú niečo celkom iné!

Žena: Dúfam, že ťa to aspoň potešilo...

Muž: Je mi jej ľúto!

Žena: Len sa nerob. Viem, čo si myslíš.

Muž: Nie, nevieš!

Žena: Viem!

Muž: Nevieš!

Žena: Ako to môžeš vedieť?

Muž: Pretože to tak je! Koľkokrát som ťa prosil, aby si ma nepresviedčala o tom, že vieš lepšie ako ja, čo si myslím?!

Žena: A ty?

Muž: Čo ja?

Žena: Robíš to isté!

Muž: Čo robím?

Žena: Presviedčaš ma, že neviem to, čo viem.

Muž: To predsa nie je to isté!

Žena: Ale je!

Muž: Nie je!

Žena: Len preto, že to robíš ty, tak to už nie je to isté, hoci je nad slnko jasnejšie, že to to isté je? Čo je to za logiku?

Muž: Sama vidíš, že to nemá význam.

Žena: Problém je v tom, že sme obidvaja rovnakí.

Muž: Nie, nie sme.

Saša ležiaca medzi nimi sa zrazu posadí, začne kašľať, obzerá sa okolo seba, je jej očividne zle. Žena sa rýchlo zohne pod posteľ, vytiahne pripravený lavór a nastaví ho pred Sašu, tá do neho hneď vloží hlavu a ulaví si.

Muž: Páči sa mi čoraz viac. Sám by som tú debatu lepšie neuzavrel.

Žena odloží lavór späť pod posteľ, položí si Sašinu hlavu na plece, utiera jej ústa, hladká ju po tvári, chvíľu všetci traja len tak mlčky ležia.

Na chvíľu sa rozsvieti svetlo vo vedľajšej izbe, kde Ona stále drží ruku Podnikateľa tak, že ten na seba mieri revolverom. Zrazu sa k nej nakloní a začne ju bozkávať. Po chvíli dvihne ruku s revolverom a vloží ho medzi jeho a jej ústa, Ona sa začne brániť, Podnikateľ jej však voľnou rukou surovo chytí hlavu a nedovolí jej odtiahnuť sa.

Podnikateľ: /zrazu sa postaví/ Chvíľu počkaj. Mám pre teba niečo, čo ťa presvedčí.

Podnikateľ odíde, svetlo v izbe pohasne. Svetlo opäť iba v izbe s Mužom, Ženou a Sašou.

Žena: /stále so Sašinou hlavou, položenou na ramene/ Myslíš, že sa to podarilo?

Muž: Prepáč... nepočúval som ťa...

Žena: To s tým... /odtiahne sa od Saši, chytí sa za brucho, nahne sa nad neho, akoby chcela počúvať, či sa v ňom niečo deje/...veď vieš... či myslíš, že sa to podarilo...

Muž: Neviem... Dúfam, že nie...

Žena: Nechcem zostať sama... Ty niekoho máš?... povedz mi o nej... aká je?... robíš jej to tak, ako mne pred chvíľou?... má to tak rada?... alebo si si len na mne odskúšal niečo, čím ju chceš prekvapiť?

Muž neodpovedá, zúfalo sa usmieva.

Žena: Pre koho sú potom tie peniaze? Zoberieš ju niekam na cesty, alebo chceš prenajať byt kde sa budete schádzať, aby nevidela ako tu žiješ?!

Muž: Čo ešte odo mňa chceš? Dohodli sme sa, že to týmto definitívne končí, tak prečo ma nenecháš na pokoji?!

Žena: Pretože sa to snažím pochopiť! Vždy si bol zbabelec! Vždy si potreboval niekoho kto ťa bude držať za ruku, keď si sa mal pre niečo rozhodnúť a zrazu sa ideš tváriť, že ma nepotrebuješ! Musí to byť strašná sila, čo ťa udržuje v tomto sebaklame! A ja si ju viem aj živo predstaviť! Nemusí byť ani moc pekná. Stačí keď bude dosť naivná na to, aby hneď nepochopila, kto ty vlastne si! A zrejme je zaťažaná na uniformy, pretože inak si neviem vysvetliť tú komédiu s tým tvojim zamestnaním!

Posledné slová hovorí dosť nahlas, takže sa zobudí Saša, posadí sa na posteli a neprítomne pozerá pred seba.

Muž: Môžeš brať ohľad aspoň na ňu?

Žena: Vieš čo si myslím?

Muž: Nie... nemám tvoje schopnosti...

Žena: ...že ľudia ako my by mali mať zakázané sa rozísť... Proste by si to mali odtrpieť celé až do konca a nerobiť ešte nešťastných iných ... čo je do riti toto? /vytiahne spod vankúša revolver/

Muž: /postaví sa, vytrhne jej revolver z ruky a položí ho na stôl/ Služobná zbraň.

Žena: /začne sa smiať/ Čo sa už všetci naozaj zbláznili? Máš pod vankúšom služobnú zbraň? Čo je to za nezmysel? Koho ty chceš chrániť? Veď je to smiešne! Hotový rytier smutnej postavy! Ako by nestačilo, že tu pobehuje so zbraňami plno šialencov! Ešte to dajú do ruky aj tebe!

Tu sa začnú deje v obidvoch izbách prelínať.

37 STRANA VYŇATÁ

tak nad tým zamyslím... ja predsa nechcem vedieť odkiaľ tá bolesť pochádza. Chcem recept na to, ako ju potlačiť. Sú proste ľudia, ktorí ti predajú spôsoby, ako tú bolesť... ako s tou bolesťou umne zaobchádzať... aby som sa vyjadрила slušne... Keby som si napríklad dokázala vsugerovať, že neexistuješ, mala by som po problémoch. Problém je zrejme iba v tom, že to nedokážem. Neverím totiž, že je také niečo možné. Podľa mňa... je to všetko proti prirodzenosti... aj keď... kto vie... lenže... zapcháš dieru rukami... a voda po chvíli vytryskne na druhom konci... Iste... možno sa utopíš o niečo neskôr, ale mne predsa nejde o to neutopiť sa... ja iba chcem... aby ma mal niekto... chcem mať niekoho... s niekým... do riti... je to nejaké zložité...

Ona prichádza k stene, ktorá delí obidve izby. Prikladá ucho, počúva. Potom voľnou rukou klope na stenu. Najskôr potichu, nespelo, potom silnejšie.

Muž a Saša sedia mlčky za stolom. Žena je stále na posteli s nohami zdvihnutými dohora a hlavou zaklonenou cez okraj postele. Saša neprítomne pozerá na revolver položený na stole, nikto nevníma klopanie od vedľa.

Tma. Ozve sa výstrel, počuť ako sa Žena zrútila z postele.

10. OBRAZ / Kto som... /

Počuť prechod vlakov.

Ozve sa dychovka, v popredí na scénu prichádza akýsi podivný alegorický voz s rečnickým pultom, za ktorým stojí Podnikateľ, v rukách drží papier, z ktorého chvíľami číta, chvíľami sa zúfalo sanží zorientovať v napísanom texte. Pred ním je natiahnutá slávnostná páska pripravená na prestrihnutie. Počujeme Podnikateľov hlas z neviditeľných, všade prítomných ampliónov.

Podnikateľ: ...postavili sme túto novú fasádu starej stanice, ako symbolickú vstupnú bránu do nášho krásneho mesta, aby každému návštevníkovi bolo jasné, že v ňom žijú rovnako krásni, čistí a otvorení ľudia... presne takí, akých vás tu vidím teraz pred sebou. Som presvedčený, že práve tieto atribúty viac ako dokonale spĺňa náš víťazný architektonický návrh spájajúci v sebe to najlepšie z tradícií našej bohatej hlbokaj minulosti, s najnovšími trendmi smelo hľadiacimi ďaleko do našej úspešnej budúcnosti. Krásu predstavujú honosné kvázigothicke oblúky z domáceho mramoru v ľavej časti monumentu, čistotu potom odvážne použité materiály zo špeciálne dovezeného tvrdeného skla... no a otvorenosť je záležitosťou na naše pomery neobyčajne veľkorysého poňatia samotného architektonického návrhu. Verím, že toto všetko prispeje k tomu, že sa táto fasáda stane symbolom nového začiatku, novým miestom stretávania sa nových ľudí, podobných tejto stavbe! Áno, pretože človek je... teda mal by byť... vlastne chcem povedať... musí!... byť, ako táto stavba! Áno! Nech odpadne

čo je oportunistické! Nech odpadne čo je kolísavé! Ale nech v tom našom človeku zostane to, čo je pevné, krásne a ušľachtilé! Možno práve tu si mnohí z návštevníkov nášho mesta, alebo... vy, ktorí sa sem budete vracat' z ciest... chcem povedať... možno práve neprehliadnuteľná monumentálnosť tohoto nového symbolického miesta vás prinúti sa na chvíľu zastaviť a položiť si otázku... kto som... kto chcem, aby som bol... /prejav začne byť rušený chrčaním v ampliónoch, zrazu sa zdá, že Podnikateľ iné hovorí podľa otvárania úst a iné vychádza z ampliónov/ ...kto chcú aby som bol oni... kto my chceme, aby si bol... a kto sú tí... pretože... nájdu sa pravdaže aj takí... ktorí budú tvrdiť, že je to len fasáda... áno! Sú takí! Na tých pozor! S tými... /čoraz častejšie sa objavuje chrčanie prerušujúce jeho prejav/... my nebudeme... /chrrrr/ s nami sa... /chrrrr/ bez nás nebude... /chrrrr/ my máme... /chrrrr/ my všetci... /chrrrr/ na nás... /chrrrr/ my vieme... /chrčanie je stále dlhšie a deštruktívnejšie/....

Prejav ďalej prechádza do nezrozumiteľného agresívneho bľabotu s výraznými teatrálnymi gestami a výraznou teatrálnou mimikou. Po chvíli podíde Podnikateľ dopredu k páске natiahnutej na prestrihnutie a zostane stáť. Jeho bľabot pri tom stále znie z ampliónov, až kým neazníkne v hukote prechádzajúcich vlakov. Kúsok od neho prichádza k lavičke Obchodný cestujúci, opäť dokonale upravený, sadne si na lavičku. Obidvaja sa ocitajú vo svetle, ktoré pripomína prechádzajúci vlak, mihajúce sa svietiace okná osobných vagónov im striedavo s tmou osvetľujú a zatieňujú tváre.

Podnikateľ prestrihne pásku.

11.OBRAZ

Saša sediaci za sklom vo väzenskom mundúre. Prichádza Žena, na vozíku tlačí Muža, má na sebe sako z uniformy prehodené cez nahé telo, pod ktorým vidieť obväzy. Na jednom mieste cez ne presakuje krv. Muž je duchom neprítomný, sedí schúlený v kresle, akoby sa prepadával sám do seba. Žena sa rozpráva so Sašou, ktorú jej návšteva evidentne poteší.

Žena: Doniesla som ti nejaké veci... Vraveli, že ti ich dajú... Je to zvláštne vidieť ťa takto... Ale svedčí ti to... stále ti to svedčí... /ukazuje na Muža vo vozíku/... Čo ti to prosím ťa napadlo?... /napráva mužovi deku na kolenách/... Neviem kedy zas prídem... Neverila by si ako ma teraz potrebuje... ani najesť sa sám nevie... Predala som podiel vo firme a zaplatila najlepších neurochirurgov... veľké šance mu nedávajú, ale mne to nevadí... nejako to zvládneme... spolu... spolu to nejako zvládneme... Rozprávala som s prokurátorom... vraj ťa možno ani nebudú súdiť tu... iba ťa vydajú... tam k vám... to je dobre, nie? Iba ťa vydajú...
/zoberie Muža a tlačí ho na vozíku preč, matersky mu vreckovkou utiera sliny, ktoré mu tečú z úst, znovu mu urovná mu deku/

Hukot prechádzajúcich vlakov. V popredí sedí na lavičke Obchodný cestujúci, obzerá sa okolo seba. Zrazu mu zazvoní telefón.

Obchodný cestujúci: Áno mami... to vieš, že som v poriadku... prídem... to vieš, že si dám pozor... pozdravuj hostí... áno... aj ja som rád, že ťa mám... áno... áno... áno...

Opäť hukot prechádzajúcich vlakov. Svetlá okien.

Tma.

Koniec?

© *Dušan Vicen*